237. Nebesa in pekel

1 Tedaj je stopil k Meni Rimljan in rekel: »Gospod in Mojster, o tem, da Ti je v vsej neskončnosti znano vse od največjega do najmanjšega, sem popolnoma prepričan in nihče več mi ne more odvzeti tega zame najbolj osrečujočega prepričanja! Zdaj pa je bil že večkrat govor o peklu in odkrito moram priznati, da še vedno niti najmanj ne vem, kaj to pravzaprav je. Ali je to kakšen nadvse mračen in žalosten kraj, kjer so zločinci večno trpinčeni ali neprenehoma mučeni za svoje grehe, ali pa so vse te muke končno, sodeč po Tvoji večni ljubezni in dobroti, vendarle skrajna sredstva za to, da bi nazadnje celo najhudobnejše duhove po nedoumljivo dolgem času pripeljal nazaj k resničnemu spoznanju? Kje je ta nesrečni kraj in kakšen je videti?«
2 Jaz sem rekel: »Moj zelo dragi prijatelj, to ti lahko povsem natančno razložijo Moji stari učenci - njim sem vse pokazal - toda povrh tega je še marsikaj v večni Božji ljubezni in modrosti, kar ti zdaj ne bi razumel, četudi bi ti razodel. Sicer pa pekel sam po sebi ni neki določen kraj, prav tako kot niso tak kraj nebesa, ampak sta tako pekel kot nebesa odvisna le od človekovega notranjega stanja.
3 Tako sta lahko angel in najhujši hudič tesno skupaj in sta vendarle duhovno neskončno oddaljena drug od drugega, in angel je ne oziraje se na hudiča, ki naravno stoji zelo tesno ob njem, zagotovo v nebesih, hudič pa v peklu, in ne ve nič o angelu, ki stoji tik ob njem. Tega zdaj pač ne moreš tako zlahka razumeti, kajti duhovne razmere so povsem drugačne kakor tuzemske.
4 Vendar se za zelo pazljivega opazovalca tudi tu najdejo marsikakšni podobni pojavi, ki se zelo natančno ujemajo z onstranskimi. Tako na primer si lahko človeku, ki je notranje tvoj največji sovražnik ter noč in dan tuhta, kako bi te kar najbolj boleče prizadel, fizično blizu, duhovno pa daleč. Ne more te prenašati na tako visokem položaju in bi ga raje zasedal sam; je pa svetno moder in zna svoje notranje čutenje pred teboj tako prikrivati, da ga nikakor ne moreš niti slutiti. Če torej prideš k njemu, te bo sprejel kar najbolj vljudno in ti izkazal vse časti, v resnici pa bi te rad, če ne bi bilo tako strogih kazenskih zakonov, pri priči pokončal. Toda misli si: Ti si zdaj visoko zgoraj, jaz pa še globoko spodaj! Prej mi še moraš pomagati navzgor, ko pa bom enkrat visoko gori, tedaj bom že poskrbel, da te bom strmoglavil v prepad! Glej, to je že popoln hudič, ki je že s telesom in dušo v peklu, medtem ko si ti, kot zmeraj pravičen in pošten mož, v nebesih.
5 Glej, če sta ti in tvoj hudobni sočlovek drug poleg drugega, so, fizično vzeto, nebesa in pekel tesno drug ob drugem; toda kljub temu ti pekel ne more storiti nič, ker je med vama zakon ustvaril strmo in neprehodno ločilno steno. Toda kako neskončno različno je vajino moralno stanje in kako silno sta po njem oddaljena drug od drugega!
6 Glej, tu imaš podobo nebes in pekla, kako sta odmaknjena drug od drugega! In zdaj naj ti dam še en zgled, kakšen je pekel; torej le pazi!
7 Predstavljaj si dva človeka, recimo sosednja, nadvse ošabna in oblastiželjna kralja!

Na zunaj sta videti najboljša prijatelja. Ko se obiščeta, prekašata drug drugega po ustrežljivosti ter se objemata in poljubljata kot najboljša in najintimnejša prijatelja; toda skrivaj si vsak misli in želi: Oh, ko bi te le že kmalu videl poteptanega v prahu pod svojimi nogami! Vsak le preži na primerno in zanj ugodno priložnost, da bi lahko svojega nadvse osovraženega soseda docela uničil. Kdor pa si zelo želi začeti vojno s svojim sosedom, tudi kmalu najde razlog za to. Skratka, oba kmalu napadeta drug drugega z vojsko in močnejši premaga kakor koli šibkejšega in temu ne preostane drugega kot beg.
8 Ko je tako rešil le svojo kožo, gre najhitreje k tretjemu, še močnejšemu sosedu, mu pripoveduje o svoji nesreči, do potankosti izda svojega prejšnjega prijatelja ter tretjemu svetuje, kako bi ga zlahka premagal in se mu ponudi za vodnika. Nato kmalu za dobro plačo najame popotnike in ti prejšnjega zmagovalca nepričakovano napadejo in oropajo vseh dobrin in dežel. Če se zdaj temu drugemu premaganemu uspe rešiti z begom, bo kmalu našel četrtega, in ta bo napadel tretjega ter ga po možnosti premagal in zgodba bo za nekaj časa navidez končana. Premagani pa v svoji notranjosti ne miruje, ampak vsakdo išče priložnost, da bi se nezaslišano maščeval vsem zmagovalcem. In glej, tako žene tako čisto peklensko čud njen notranji zli črv, ki ne umre, vedno dlje in dlje!
9 In kot si zdaj videl ob primeru obeh kraljev, tako je urejen ves pekel. Kako naj bi poboljšal črno čud teh bitij?! - Kako ti je všeč ta zadeva?«

238. Boji v peklu

1 Rimljan je rekel: »Da, Gospod, če je tako v peklu, tedaj si seveda ni mogoče zamisliti, da bi se tam najhujša medsebojna sovraštva kdaj končala, zadeva je zdaj videti povsem drugačna, kot sem si jo kdaj predstavljal! Ali takšni duhovi zaradi svojega najhudobnejšega stanja sami iz sebe nikoli ne morejo postati resnični prebivalci nebes?«
2 Jaz sem rekel: »Drži; če jih tisoč večnosti pustimo tako skupaj, se sami od sebe ne bodo nikoli poboljšali, ampak bodo večno čedalje slabši! Pomisli pa, da je nešteto takšnih duhov, ki niso napolnjeni z ničimer drugim kot z brezmejno sebičnostjo in neomejenim napuhom, kako ti potem gospodarijo med seboj! Misli si tudi, da so onstran povsem svobodni, da ni zakona, po katerem bi se morali ravnati in da lahko vsak dela, kar hoče! Če si to predstavljaš tako, boš videl anarhijo, karšne ni na zemlji.
3 Vsak hoče biti takoj najvišji gospod; le tisti, ki so v istem zlu in isti laži, se zbirajo proti drugim, ki so v drugem zlu in v drugih lažeh in tako je večni prepir, zmerjanje, boj

in najgrozovitejše medsebojno pohabljanje. In ko si pohabljeni spet opomorejo, postanejo še bolj maščevalni in se skušajo s svojimi predstavami in prevarami prebiti v ospredje kot vsakovrstni čarovniki in umetniki. Ko pa si tako postopno pridobijo veliko privržencev, tedaj gorje tistim, ki so jih pohabili!
4 In tako obstajajo za vsako vrsto zla in laži velika združenja, ki le nekaj časa obstajajo navidez medsebojno ubrana. Ko napadejo kako drugo združenje, ga razbijejo in nagrabijo plen, tedaj hoče biti pri delitvi vsak vodja in si tako tudi prilastiti največji del plena. In tako se zmagovito združenje potem spre med seboj. Najprej žrebajo. Ko po žrebu nekomu pripade največji del plena, tedaj mu še predstavijo vsakovrstne res peklenske preizkušnje, ali si jih upa prenesti. Veliko mu obljubljajo, celo kronanje za kralja in boga vseh združenj. Če se noče dati preskusiti, mu odmerijo najmanjši del plena, in to ga seveda skrivaj že razjezi; če, nasprotno, preskušnje sprejme, ga strahovito mučijo in mora poslušati vse mogoče zmerjanje in celo stanovitno prenašati najhujše bolečine.
5 Zdaj velja vaš rimski pregovor: 'Aut Caesar aut nihil' (Ali cesar ali nič! To pomeni vse ali nič). Preskušnje sprejme in ko jih je prestal, sicer postane navidezni kralj, toda ta čast ne traja dolgo. Kmalu pride do uporov, izmučenega kralja odstavijo, njegovo mesto zasede diktator in izdaja uredbo za uredbo, pri tem pa vsak skrbi za svojo vrečo. To potem spet ni prav tistim, ki pri tem potegnejo krajši konec in spet se začno konspiracije (zarote), tem pa sledijo grozotni upori. In tako tam nihče ne more priti do svojega reda.
6 Od časa do časa bodo v takšna nadvse razrvana združenja poslani tudi boljši učitelji; toda tem se ne godi skoraj nič boljše kot se je godilo angeloma pri Sodomi in Gomori. Hudobni duhovi bi jih kot močna bitja radi takoj izrabili za uničenje vseh svojih sovražnikov. Iz tega pa že lahko spoznaš, kako je s poboljšanjem teh duhov.«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 6